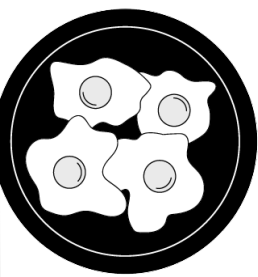

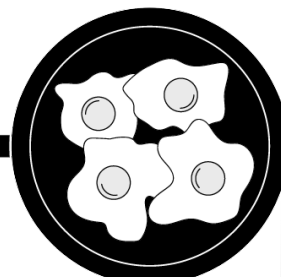
Dnevnikuboci

INFORMATIVNI LIST FILMSKE REVIJE MLADEŽI I FOUR RIVER FILM FESTIVALA

16. rujna 2017. • Broj 57 • godina 11 • besplatni primjerak

Imamo pobjednike!

22. Filmska revija mladeži
& 10th four river film festival

GRAND PRIX

Pelargonije
gospodina Alfonsa
CPI Virxe da Saleta
Španjolska

Nagrada publike

ERNIE!
Hadley Hillel
SAD

Žuta zastava

STVARNI UTJECAJ
International Youth Media Summit
Nepal / SAD

Nagrada za najbolji Pack & Pitch:

REBEKA ČULJAK

Nagrada za sudjelovanje na Prodigy Camp-u

UNDO — Dominik Rački, Hrvatska

22. Filmska revija mladeži

Najbolji filmovi

Animirani

BALADA IZ PREDGRAĐA
FKVK Zaprešić

Dokumentarni

BRANKA
FKVK Zaprešić

Igrani

KOŽE
Sara Grgurić, Čavle

Slobodni stil

FOBIKON
Škola za umjetnost, dizajn, grafiku i odjeću Zabok

10th four river film festival

Najbolji filmovi

Animirani

POTOČNICA
Jagodinski animation film, Srbija

Dokumentarni

DRUGAČIJA DJEVOJKA
Khaldiya, Jordan

Igrani

PORTRETI
Cinerama, Gruzija

Slobodni stil

JABAL MEHSEN I BEB EL TEBBENEH
Nadi i Beirut DC, Libanon

22. Filmska revija mladeži & 10th four river film festival

Nagrade žirija mladih

Najbolji glumac
Želim prebiti Clarka Petersa, SAD

Najbolja glumica
Addy, UK

Najbolji redatelj
Lares Penatesque, Hrvatska

Najbolji scenarist
Lares Penatesque, Hrvatska

Najbolji snimatelj
Kože, Hrvatska

Najbolji montažer
Pratiš li ti mene, Hrvatska

Intervju: Marija Ratković Vidaković

Nekad je vrijeme zatvoriti jedan krug i započeti novi

Marija Ratković Vidaković, dugogodišnja koordinatorka Filmske revije mladeži i Four River Film Festivala, podijelila je s nama svoju festivalsku priču. Donosimo prvi veliki intervju s Direktoricom svemira MRV.

Ajmo krenuti od samog početka. Kako je uopće nastala ideja o filmskom festivalu i Karlovcu te kako je tekla realizacija?

Ideja je zapravo krenula od Damira Jelića kada sam ja bila 4. razred srednje. On je tada još predavao u Gimnaziji, ali je već lagano kretao u politiku. Realizaciju te ideje zapravo je namijenio generaciji prije nas, ali oni su se nešto raspali pa je to dočekalo mene, Sanju Zanki, Živca i onda su nam se još pridružili i Marija Ratkaj (tada Markezić), Ksenija Sanković, Emil Zinaja i ostatak ekipe. I tu se rodila konačna ideja.

Kako je dalje tekla realizacija ideje? I zašto ste razdvojili Reviju i Festival?

E, sad smo trebali pokroviteljstvo, odnosno odobrenje Hrvatskog filmskog saveza. I taman se u to vrijeme počela događati pobuna učiteljica koje su se bunile protiv toga da Revija djece i Revija mladeži budu zajedno jer kao srednjoškolci utječu loše na djecu. Zato, kad smo mi došli teti Veri (Vera Robić Škarica) u HFS-u s našom idejom o međunarodnome filmskom festivalu, koji bi se održavao u Karlovcu, ona je predložila da preuzmemo Reviju mladeži. E sad, ona se tu nadala da ćemo se mi zadovoljiti tom Revijom mladeži i da nećemo inzistirati na svojem međunarodnom festivalu. Naravno, to nije bilo tako i nakon što smo 2007. odradili Reviju, odlučili smo inzistirati na ideji da radimo internacionalni festival. I ponovno smo otišli u HFS i tamo su svi odreda bili protiv toga, izuzev Vere. Ona nam je stvarno uvijek pružala podršku.

I kako je ta prva festivalska godina izgledala? Kako je festival napredovao?

Te prve festivalske godine, znači 2008., imali smo svega 25 prijavljenih filmova. Već 2009. imali smo skoro 100, tada je već u Karlovac stigla hrpa stranaca iz cijelog svijeta. I upravo se tada dogodila i najveća promjena na festivalu jer se broj gostiju višestruko povećao, a broj projekcija udvostručio. Minutaža natjecateljskog programa nije se puno mijenjala tijekom godina u kojima se najviše mijenjao taj popratni program. Međutim, svi zajedno smo evoluirali i učili, najbolji su primjer jutarnji sastanci. Na samom početku su ti sastanci bili prepuni problema, drama, mozgallo se o mogućim rješenjima. Jučer, primjerice, na jutarnjem sastanku, koji je trajao 45 minuta, 35 minuta smo pričali o anegdotama iz sinočnjeg izlaska.

Koji ti je moment ostao u sjećanju s nekog od Festivala? Koji je najveći problem koji se dogodio?

Uh, one godine kada smo imali projekciju u Edisonu pa je nestajalo struje. Sjećam se, Šlat gol do pasa, preznojava se na onom balkonu i slaže te projektore ko lud. I upravo je taj Edison primjer jedne od mojih ideja u zadnji čas. Mi smo ideju da otvaranje bude u Edisonu zapravo smislili pet dana prije samog otvaranja. Tiskali smo novi jumbo plakat, sto stvari smo ispočetka radili. I na kraju je tamo nestalo struje. Bilo je tu dosta grešaka u realizaciji, ponavljali bismo cijele projekcije, falili bi titlovi, jedne godine smo imali rat između interventnog i tehnike, puštali smo večernje projekcije u krivom formatu. Pa drame kad bi nam se dan prije razboljeli članovi žirija i otkazali u zadnji čas. Ali što se u tom trenutku čini kao drama, sada se čini samo kao anegdota i sve te greške su nam zapravo pomagale da rastemo.

Jesi li se ikada osramotila na festivalu?

Jedne godine pokušavala sam nagovoriti člana žirija da ide s nama gledati večernju projekciju na Starom gradu Dubovcu i onda u žaru nagovaranja rekla „Pa daj ajde, gore će ti konačno bit PRAVI filmovi““. Bilo mi je jako neugodno.

Zašto žuta?

E, to je najgluplja priča ikad. Vjekoslav Živac je radio foršpan i napravio ga je u četiri boje – crvenoj, plavoj, zelenoj i žutoj. I ja sam to pokazala kolegi Ivanu Mikulandriću koji je rekao da je najbolja žuta, pogotovo zato što su sve ostale boje već bile „rezervirane“. Plava je bila za Zagreb Film Festival, zelena je motovunska, crvena

je za ZagrebDox, a žuta je naša. Ali kada je trebalo napisati objašnjenje, nismo mogli to tako sročiti jer bi zvučalo malo prepotentno da se uspoređujemo s tako velikim festivalima, a mi smo tek na početku. I onda je Živac rekao „Ma daj napiši da je žuta odraz mladosti, živosti i nepresušne energije!“. I ta se rečenica povlačila u svim daljnjim dokumentacijama i natječajima.

Jesi li ikada htjela odustati od ovog — organizacije, festivala i svega?

Joj, jesam. Tjedan dana prije svakog festivala ti uvijek bude dosta svega, uhvati te ta neka kriza. I onda bude festival i onda ti je super. Nakače te taj adrenalin i ljudi i želiš sve opet. Najkritičnije u tom pogledu bile su 2012., 2013. i 2014. I onda nakon 2014. mi se dogodio taj neki klik i sve je sjelo na svoje mjesto. Sad nemam osjećaj da odustajem nego jednostavno dođe vrijeme da zatvoriš neko poglavlje. Ne mislim da sada više nikada neću biti dio Festivala, dolazit ću svake godine, samo više neću biti odgovorna. I baš jedva čekam da samo dođem ovdje i uživam.

Kako vidiš budućnost Revije i Festivala?

Nisam puno razmišljala o tome. Ali ono što bih svakako voljela da se projekcije napokon počnu prikazivati u kinu. Karlovac svakako zaslužuje to kino. I godinama nam ga obećavaju pa ništa i ja se zaista nadam da ću se jednom vratiti i da ću festivalske projekcije gledati u kinodvorani. Isto tako bih voljela da se Festival malo više otvori prema sponzorima jer on sada zapravo počiva na entuzijazmu. Smatram da je Festival sada već postao takav da zaslužuje dvoje-troje ljudi kojima je isključivo to posao i koji od Festivala mogu živjeti. Međutim, u jedno sam sigurna, Festival ostavljam u dobrim rukama i on će samo napredovati.

Kakav bi Karlovac voljela vidjeti za 10 godina?

Voljela bih da Karlovac živi tijekom cijele godine, a ne samo od 1. 5. do 1. 11. jer mi se te zimske mjesece nekako zabijemo u kuće i samo čekamo da dođe proljeće. Pritom ne mislim da je osnovni problem u događanjima nego u inerciji ljudi. Najviše mi ide na živce kad mi netko kaže da se u Karlovcu ništa ne događa. Uopće nije istina! Događanja ima jako puno i samo treba prestati ta karlovačka pasiva. Voljela bih da Karlovac postane grad ugodnog življenja i da ljudi ne moraju apsolutno ništa tražiti u tom Zagrebu.

Za kraj nam reci nešto o svom filmu na kojem radiš?

Film „U potrazi za izgubljenom državom“ je gotov s montažom i trenutno je u fazi obrade slike i zvuka. To je školski primjer toga kako od početne ideje završiš na jednom posve drugom putu. Zadnjih pet godina bilo je najintenzivnije razdoblje mogeg života i upravo tada sam shvatila kako mi film pomaže u stvarnom životu, baš kao što mi i stvarni život pomaže u filmu. U filmu samo odlučila istražiti vjerovanja svojeg djeda Miće, novinara i političara koji je čvrsto vjerovao u Jugoslaviju kao tvorevinu, a kako sam ja odgajana u tom nekom smislu, odlučila sam istražiti i više naučiti o toj temi. Osobno sam uvijek imala osjećaj da sam rođena na krivom mjestu u krivo vrijeme i mislila sam da ako se na taj način povežem s djedom Mićom i idejama koje nam je htio prenijeti, da ću shvatiti i samu sebe. Spletom okolnosti, život me odveo daleko od države koju sam krenula istraživati pa je zadnji dio filma snimljen u Švedskoj gdje nastavljam svoj život.

Ana Đorđić: „Znate ono kak’ imate neke prijatelje cijeli život, neke imate od rođenja, neke iz srednje, neke s faksa i zapravo mislite da kad to sve prođe, to je to, to je vaš krug prijatelja. E, i onda upoznate ovakvu neku luđakinju i postane vam ono - baš prijateljica. S Marijom se družim intenzivno dvije godine i ona je stvarno oličjenje prijateljstva..“

Ana Đorđić: „Ali ona je baš luđakinja. Bile smo jednom na putovanju u Nepal i meni je tamo sve bilo fakat fuj i štakori su trčali okolo i ja sam bila užasnuta cijelo vrijeme. I onda dođe Marija, povuče prstima po podu i razmaže to meni po nozi. Kaže: “Evo ti malo nepalskih bakterija.“

Sanja Zanki o Marijinu dokumentarizmu: „Marija kao mlada nije potpuno shvaćala ideju dokumentarca. To bi bilo više kao “Ajde ti stani tu, a ti to i radi to i to, ali nek’ bude spontano, kao dokumentarac.“

Ksenija Sanković: „Marija je krivac što sam ja uopće završila gdje jesam na filmskoj. Naime, u osnovnoj sam školi plesala folklor i kad sam došla na prvi sastanak u sklopu tečaja na filmskoj, ona je rekla da me se sjeća, da sam ja ona mala koja je plesala folklor i to je bilo to. Sudbina mi je zapečaćena tada.“

Vedrana Mihalić: „Marija je nekada željela biti frizerka. Kada smo imale 13 i 14 godina, Sanja, Marija i ja smo išle skupa na engleski. Marija je odlučila na nama isprobati svoje frizersko umijeće. Stavila nam je plastične vrećice na glavu i farbala nas plavim sprejevima. Sve je prošlo bez trajne štete..“

„Telefonske govornice“ projekt je Andreje Rožić, Ljube Zdjelarevića i Sanje Zanki, a odnosi se na to da se u svakom gradu koji posjetite fotografiraju s telefonskim govornicama. Marija ima zavidnu kolekciju.

Ksenija Sanković: „Marija ne zna škakljat ljude. Ona bode!“
(Grafički urednik DuB-a s trajnim modricama potpisuje ovu izjavu.)

Ne zna pjevat! Ali baš uživa u tome – ima zvuka, nema tona.

Spontane ideje. Poznata je po tome. Svi strepimo od njih, vodiš miran razgovor s Marijom i onda BAM – eeee, pa mogli bi to i napraviti. Ajmo! I onda svi moramo prionuti na posao i to ostvariti. Mnogo smo puta to osjetili i na svojoj DuBovskoj koži.

Tin Vučković: „Mislim da o tome kakva je Marija osoba govori anegdota o tome kako smo ona i ja sjeli u kombi s ludim likom iz Luksemburga i vozili se 60 km sjeverno kako bismo sjedili na obali oceana i jeli hot dog.“

Antonio Britvar (Jugo zvani Tmujo): „Otkad smo se upoznali, nismo se sastali jednom, a da nešto nije pošlo po ludilu. Od gotovo sigurne pogibelji spašeni smo bezbroj puta: pruga kod Zidanog Mosta, lov na vještice u kanjonu... a ona najnovija je priča o mnogobrojnim ženskim problemima u Puntiću u kojem smo proputovali Hrvatsku na +35 stupnjeva, ne znajući da smo u autu cijelo vrijeme mogli imati upaljenu klimu. *Budi dosadan kako samo ti znaš biti!* jedinstven je moto kojeg ću živjeti cijeli život i nikad ga neću zaboraviti. Usput, Marija je tek nedavno naučila natočiti gorivo u autu.“

PRIREDIVAČI:

POKROVITELJI:

TURBing d.o.o.
KARLOVAC

PARTNERI:

IMPRESSUM:

Izdavač:

Kinoklub Karlovac, Hrvatski filmski savez

REDAKCIJA:

Urednici: Karla Mirčevski, Dominik Strikić, Petra Pleše

Grafički urednik: Antonio Britvar

Novinari: Karla Mirčevski, Petra Pleše,

Dominik Strikić, Marta Lugarić

Fotografije: Anamarija Tonžetić, Dora Jurinčić, Lucija

Batur, Demjan Rožman, Matija Purgar i Tin Vučković

Prevoditeljica za englesko izdanje: Vedrana Mihalić

Lektura: Margareta Đorđić

Tisak: Tiskara Latin